

Nooit geen kinderen krijgen

Een verhaal uit het gelijknamige boek

Gerrie Vogels

Beste lezer,

Wat mooi dat je interesse hebt in een verhaal met gelijknamige titel uit het boek 'Nooit geen kinderen krijgen'! Alsjeblieft, bij deze.

Ik weet het, taalkundig klopt de titel niet. Want het is een dubbele ontkenning en dat is fout. Maar hij klopt wel hoor, als een bus.

De dubbele tegenstelling is namelijk precies waar het boek over gaat:

Wij, twee vrouwen op zoek naar ouderschap hebben geen kinderen gekregen.

We hebben ook niet geen kinderen gekregen.

Ik moest er niet aan denken om geen kinderen te krijgen: dat nooit!

De titel verwijst tevens naar het verhaal van mijn opa en oma en dat is waar het verhaal wat je op de volgende kunt lezen.

Ik hoop dat je geniet, ze zeggen dat het makkelijk leest.

Nou ja, kijk en oordeel zelf. Als het je nieuwsgierig maakt, dan nodig ik je uit om mijn boek te bestellen.

Dat kan via [de website](#) of via [mail](#). Zodra het boek is gedrukt, stuur ik het je toe.

Hartelijke groet, Gerrie Vogels

Nooit geen kinderen krijgen

Het verlangen van mijn oma

De klok in de woonkamer van tante Dora koekoekt drie keer: theetijd. Ik neem een hap van het aardbeientaartje en proef de zachte, ietwat ijzige smaak die vruchten krijgen als ze ingevroren zijn geweest.

‘Hoe zit dat eigenlijk, dat opa en oma maar twee kinderen hebben gekregen? Als goed katholiek gezin zouden ze er toch minstens tien moeten hebben gehad?’

Tante Dora zit tegenover mij. Ik kan bijna door haar dunne, wittige huid kijken. Met haar bruine, waterige ogen achter de dikke brillenglazen doet ze kwetsbaar aan, als een teer bloemsteeltje dat elk moment kan knakken. Ik wil het antwoord weten nu het nog kan, nu ze nog leeft. Mijn beide ouders kan ik het niet meer vragen. Bovendien vertelden zij nauwelijks iets over zichzelf en hun geschiedenis. En dus ook niet over de mijne.

De geur van boenwas stijgt op van het smetteloze parket, alles in deze woonkamer staat precies op zijn

plek. Ik neem de perfectie in me op. De glimmende trombone staat naast een houten standaard met bladmuziek erop. Alsof ome Toon ieder moment binnen kan lopen om ons muzikaal te vermaken.

‘Daar heb ik zevenenveertig jaar lang iedere dag naar geluisterd.’

Tante neemt een pauze van haar aardbeientaartje en knikt weemoedig, haar blik op het stilleven. Hm, ik vraag iets over mijn opa en oma en tante Dora begint over de trombone van ome Toon. Misschien was mijn opmerking van zojuist iets te intiem: zo iets vraag je niet aan een dame op leeftijd. Maar vandaag doe ik dat wel. Mijn wens om antwoord te krijgen, is groter dan aangepaste beleefdheid in de vorm van koetjes en kalfjes met een kopje thee erbij. Ik zal toch ergens mijn informatie vandaan moeten halen.

Mijn tante Dora. Toegewijd echtgenote, hardwerkend in het bedrijf met haar man, bovenal op en top moeder van hun drie zonen. Ik herinner mij haar parmantige pas wanneer ze, altijd smaakvol gekleed, binnen kwam stappen op feestjes en bij bezoeken. Haar gevreesde tas onder haar arm, waar binnen een mum van tijd een

eindeloze stroom foto's uit tevoorschijn kwam, als uit een bodemloze put. Eerst van haar kinderen, al die leuke momenten, later van hun partners, ook al fantastisch. Toen er kleinkinderen kwamen, was het hek helemaal van de dam. Behendig wist ze ieder gesprek te richten op haar kroost en hopla, weer kwam een met snot besmeurd kindergezichtje voorbij. Tante ging met haar tijd mee en stapte over op de mobiele telefoon, waardoor ze gewichtsloos en ongestoord door kon gaan met het showen van nog meer foto's van haar toewijding en trots. Pfff, die momenten beten als zout in mijn kinderloze wonde. Maar ik durfde niets te zeggen. Dat doe je niet tegen je altijd attente tante. Dus glimlachte ik 'beleefd' of ik liep weg van mijn pijn, haar geluk.

Dat was toen. Nu waag ik het erop om een misschien iets te brutale vraag te stellen, die mijn tante mogelijk niet helemaal apprecieert. Niets blijkt minder waar. 'Eigenlijk had ik er helemaal niet mogen zijn.' Woeps, tante is openhartiger dan ik had verwacht. 'Dat heeft papa ons nooit verteld', stamel ik.

Rustig kijkt ze me aan, 'Toen je vader werd geboren, zei de dokter tegen jouw opa en oma dat ze beter geen kinderen meer zouden krijgen. Er was iets, ik weet niet wat, iets medisch. Maar oma wilde heel graag toch nog een kind. Toen ben ik gekomen. Het was een zware bevalling en de dokter was heel bezorgd. "Jij mag nooit, nóóit meer kinderen krijgen", had ie gezegd.'

Even twijfel ik of de volgende vraag te vrijpostig is, maar ach: 'Er waren toen nog geen voorbehoedsmiddelen.'

Tante glimlacht: 'Mijn vader, jouw opa had daar wel een antwoord op: "Dat zijn slaapkamergeheimen en blijft tussen mijn vrouw en mij."'

'Dus jij bent een onverwachts cadeautje', mompel ik.

Tante knikt en biedt me een bonbon aan: 'Je oma was heel blij dat ze ook nog een meisje kreeg.'

Het klokje in de kamer tikt, mijn adem stokt. Het verlangen naar een kind, koste wat kost, kende mijn oma dus ook.

Heb je belangstelling voor het boek?

Ik hoop dat je met door het lezen van dit verhaal een impressie hebt van mijn schrijfstijl. Heeft het je belangstelling gewekt en wil je hier meer van?

→ Bedankt, dit is voor mij voldoende zo

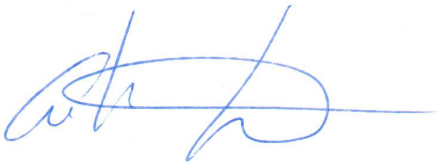
→ Ik wil de schrijfster een [bericht sturen](#)

→ Ja, ik wil graag [bestellen](#).

Het boek kost € 15,95. Je ontvangt het binnen 1 tot 2 dagen per post (even je adres doorgeven dus) en per mail krijg je de factuur. Verzenden is gratis.

Nogmaals dank voor jouw belangstelling, ik wens je alle goeds.

Hartelijke groeten,

Gerrie Vogels

www.cadeau-ouderschap.nl